

Peipa. Se wiis Kannapura ärra omma hirmsa pessasse, mis Ingri- ehl Ingermanni maal kõrge mäe al kalju sees olli.

Kümmne konna aastad ellas õnnetu lapsokse seal — oh se olli üks jätk ja hirmus päik! — agga kui palju temma ka pididi sünguma, ja kui karm se wanna nõid temma wasta ka olli: Kannapura kosjus siiski ennau ja ennau, fenni kui neitsi healisests sai. Ei maa peal ni illusad neitsid põlnud nähtud, kui temma olli. Otssego koit warra hommiku maddalas taewa piirdes punnetab, ja selget ilma kulutab: nenda paistis Kannapura lahke näggo, täis hingelikku rahho, ja temma silmist wõis nähha, et ta südda mitte õelusse köides olnud. Karfus teadis küll, kus temma tüttar wangis seisits, sedda olli temmale üks hea waim kulutand; agga et temma küll wäggew olli, ei wõind ta jõud õnneti Peipa ja õeluste kawwalusse ja wäe wasta middagi. Sellepärrast ei wõinud temma ka mitte lota, et ta tütrele omma hädda orrust peasests. Need walged jummalad hallastasid ennast wiimaks Kannapura ja temma wannematte ille, sest kunningas olli neid ärdaste pallunud ja neile sured annid annud. Agga nemmadki ei julgend mitte suiwa wäggewa Peipa kallale minna, waid läksid kawwalaste immerlaudo temmaga sõddima. Nemmad läkitasid salloja ühhe tuikestega, kes nende tenistusjes olli, Kannapurale ühhe hõbbe

kammi, ühhe arja, ühhe sure õuna ja ühhe lummiwalge wodi linna, ja lastsid temmale welda: hoia need nelli asja, mis walged jummalad sulle läkitand, ja pöggene ni pea, kui sa ialdes wõid, ommast wangi tolast. Kui Peipa sind tagga aiaks, siis wista, Peiruni ja walgid jummalaid appi hüdes, esmalt se kamin omma selja tahha, ja pärrast, kui se mitte ei aita, se arri. Peats ta sest mitte hõluna, ja süisti sinu kannule tikkuma, wista siis se õun, ja wiimaks se wodi linna ennessse selja tahha. Ponne hõlega tähhele se järg, et sa mitte ei etsi wisfates. Kannapura tõutas tuikestele, kes temmale sedda sõnnumid tõi, keit meles piddada, mis temmale olli lästtud, tännas walgid jummalaid ja satis tuikestse minnema.

Kui nüüd Peipa esimesesl teisipäwal pärrast kuu lomist südda õsel kalliti wanna kullund ahjo luo selga istus, nenda tuida nõiad Ingri- ja Gestimaal igga aasta, kolmandamal, kuendamal, ühheksamal ja kahheteistkümmemal kuu lomisse aeal sedda teggid, ja nenda ratsuti Sisagora mäe peale sõitis, pugges Kannapura enne koito omma hauast wälja, need nelli asja, mis temmale ollid läkitud, kõrwalisest nurgast kasa wõttes. Temma läks, ni rutto, kui ta jutis, otsekõhhe eddasi, issa lossi pole. Kest lõunat olli hea teekond läidud. Nüüd watas Kannapura taggasi, ja näggi ehmatades, et temma wangi toia perre naene, se wanna hir-